

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/73/2018
Identifikačné číslo spisu: 8107200946
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8107200946.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. M., bývajúceho v L., F.V.I. č. XXX, Y. republika, zastúpeného JUDr. Petrom Poledníkom, advokátom so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 58. P.O.BOX 36, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17 C 8/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. apríla 2016, sp. zn. 21 Co 136/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. decembra 2014 č. k. 17 C 8/2007-338 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorú predstavuje jeho pohľadávka, ktorú mal voči dlžníčke M. ktorá mu bola priznaná právoplatným rozhodnutím súdu a ktorú už od nej nemôže vymôcť z dôvodu, že v priebehu zdĺhavého súdneho konania dlžníčka previedla svoje nehnuteľnosti na inú osobu. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom súdov. Žalobca mohol predvídať vznik škody a neurobil nič na jej odstránenie. V súvislosti so skúmaním príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody súd konštatoval, že žalobca až dňa 02. septembra 2005 zistil v rámci exekučného konania, že povinná M. nemá žiaden majetok ani finančnú hotovosť, ktorou by sa mohla pokryť jeho vymáhaná pohľadávka. V súvislosti so skúmaním prevenčnej povinnosti žalobcu podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka súd dospel k záveru, že postup žalobcu nebol v súlade s týmto ustanovením. Poukázal na viaceré možnosti žalobcu, ktoré mohol využiť, aby predišiel tomu, že majetok jeho dlžníčky sa zmenšil. Uviedol, že Katastrálny úrad má povinnosť vydať žiadateľovi výpisy listov vlastníctva za poplatok aj na žiadosť tretích osôb riadne vydával v zmysle zákona č. 162/1995 Zb. podľa § 69 ods. 1, ktorý platil aj v období rokov 1999 - 2004 na požiadanie za poplatok 100 Sk, lebo ide o verejnú listinu. Žalobca k zisteniu stavu majetku povinnej nepotreboval zbierku listín, ktorá zachytáva

úkony súvisiace s prevodom zapísanej nehnuteľnosti, pretože aj na výpise z listu vlastníctva kataster uvádzal titul nadobudnutia a tento titul nadobudnutia bol aj zapísaný na predmetnom liste vlastníctva, z ktorého mohol zistiť, že došlo k prevodu vlastníckeho práva a mohol na to reagovať podaním odporovacej žaloby. Údaj o tom, či povinná vlastní majetok a aký, žalobca veľmi ľahko mohol získať návštevou alebo písomnou žiadosťou Obecného úradu v Hažlíne od starostu obce, kde sa takisto nachádzajú všetky údaje z katastrálnej mapy a s týmito údajmi obecny úrad disponuje práve pre účely daňové a má zaznamenané všetky zmeny vlastníkov pri nehnuteľnostiach za účelom vyrubenia dane príslušnému daňovníkovi. Poukázal ďalej na to, že Občiansky súdny poriadok umožňoval účastníkovi si zabezpečiť predbežným opatrením, aby dlžník nenakladal s určitými vecami alebo právami alebo sa zdržal prevodu svojho nehnuteľného majetku kúpnu zmluvou, darovaním a ďalšími spôsobmi prevodu práve predbežným opatrením v zmysle § 74 O.s.p., resp. po začatí súdneho konania v zmysle § 102 O.s.p., lebo tento inštitút práve slúži na zaistenie majetku, ktorý by mohol byť predmetom exekúcie. Tiež sa žalobca mohol domáhať svojho nároku aj trestnoprávnym postupom. Žalobca mohol zistiť aj na živnostenskom úrade, či dlžníčka vykonáva ešte podnikateľskú činnosť, mohol toto priebežne sledovať a už aj okolnosť zistenia, že zrušila živnostenskú činnosť ho mala viesť k zvýšenej pozornosti ohľadne dispozície s jej majetkom. Žalobca si navyše mohol zistiť aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu informácie ohľadne vedenia exekúcií voči dlžníčke, ktoré začali už v roku 2001 a následne pribúdali každý rok o ďalšie exekúcie, čo bolo tiež signálom k sledovaniu majetku dlžníčky. Námietku premlčania nepovažoval za dôvodne uplatnenú, lebo premlčacia doba začína plynúť podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá; preto až po doručení rozsudku, sp. zn. 3 Cb 6/2003 žalobcovi dňa 18. júna 2004 a jeho právoplatnosťou dňa 29. októbra 2004, resp. po začatí exekučného konania Ex 62/2005 dňa 2. septembra 2005 po zistení nemajetnosti dlžníčky začala plynúť premlčacia doba, pričom žaloba bola doručená v 2- ročnej premlčacej dobe. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. apríla 2016 sp. zn. 21 Co 136/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 219 O.s.p. Odvolací súd po doplnení dokazovania konštatoval, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods.3 O.s.p.). Odvolací súd sa stotožnil s náležitým a presvedčivým odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie na ktoré poukázal (§ 219 ods.2 O.s.p.) a na zdôraznenie jeho správnosti a v súvislosti s odvolacími dôvodmi uviedol nasledovné:

2.1. V danom prípade ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, správne uzavrel súd prvej inštancie, že došlo k pochybeniu súdu, ktorý rozhodoval ako vecne nepríslušný v dôsledku čoho došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Bardejov spisová značka 4Co/330/1998 zo dňa 18. mája 2001, čo možno považovať za nesprávny úradný postup. V danej veci je teda zásadnou otázkou určenie, či žalobcovi nesprávnym úradným postupom vznikla škoda a či medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom je príčinná súvislosť. Správny je záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal jeden z predpokladov zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a to príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. V posudzovanej veci bolo významné, či nesprávny úradný postup súdu bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že pohľadávka žalobcu nemohla byť v exekučnom konaní uspokojená - vymožená z nehnuteľností ktoré dlžníčka žalobcu previedla darovacou zmluvou v roku 2000. Správne postupoval súd prvej inštancie aj v zmysle záverov odvolacieho súdu, ak pri skúmaní predpokladu príčinnej súvislosti preskúmaval aj otázku prevenčnej povinnosti zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie sa vyporiadal s viacerými možnosťami žalobcu predísť tomu, aby sa jeho pohľadávka nestala nevyhnutnou. Ak totiž možno vyvodíť záver o zanedbaní jeho všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka v tom, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku skutočností, že nevyužil možnosti vyplývajúce mu zo zákona na zistenie majetku dlžníčky v čase súdneho konania, neexistuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody tvrdené žalobcom.

2.2. Žalobca spája vznik škody s tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu mu bola zmarená vymáhateľnosť jeho pohľadávky v exekučnom konaní. Tvrdí, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k prevodu majetku dlžníčky a teda je chybou súdu, že v exekučnom konaní nemohla byť uspokojená jeho pohľadávka, keďže nehnuteľný majetok previedla dlžníčka na inú osobu. Prvoinštančný súd správne posudzoval otázku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným

postupom a vznikom škody. Konštatoval, že žalobca 02. septembra 2005 zistil v rámci exekučného konania, že povinná (dlžníčka) nemá žiaden majetok ani finančnú hotovosť, ktorými by sa mohla pokryť jeho vymáhaná pohľadávka, lebo rodinný dom nie je v jej vlastníctve, nepodniká dlhodobo a nikde nepracuje. Konanie žalobcu nepovažoval za postup v súlade s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka a v odôvodnení podrobne uviedol zhodne so súdom prvej inštancie možnosti žalobcu získať informácie o majetku dlžníčky a sledovaní pohybu jej majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť jeho pohľadávku. Na základe uvedenej argumentácie prvostupňového súdu odvolací súd konštatoval, že prvoinstančný súd sa s otázkou preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody primerane dostatočne argumentačne vyrovnal. Žalobca nepreukázal, aby svoju prevenčnú povinnosť splnil. Prevenčná povinnosť teda znamená, že každý je povinný zachovávať taký stupeň pozornosti, ktorý možno po ňom vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii požadovať a ktorým objektívne posudzované je spôsobilý zabrániť či aspoň obmedziť vznik rizika vzniku škody. Žalobca mohol aspoň predvídať vzhľadom na správanie žalovanej v súdnom konaní, že nie je ochotná svoj dlh splniť dobrovoľne a možnosť predvídať jej snahu zbaviť sa majetku. Prvostupňový súd sa dôsledne vyrovnal so všetkými do úvahy prichádzajúcimi možnosťami žalobcu ako predísť tomu, že majetok dlžníčky sa zmenšil, čo malo spôsobiť nemožnosť uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. Ustanovenie § 415 nemá len preventívnu povahu, ale povinnosť vyslovená týmto ustanovením je záväznou právnou povinnosťou. Námietky odvolateľa k týmto záverom súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažoval za opodstatnené.

2.3. Žalobcovi sa nepodarilo v konaní preukázať podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktoré sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo aj len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. Správny je tak prijatý právny názor, že v danom prípade nebola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a škodou, ktorej sa žalobca domáha. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil nesprávnym právnym posúdením podľa § 421 ods. 1 CSP. Namietal, že súdy oboch inštancií sa dopustili pochybenia pri riešení právnej otázky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdov a vznikom škody účastníkovi konania, ktorý v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdov a prietáhov v konaní stratil možnosť vymáhať svoju pohľadávku. Súdy tiež pochybili pri výklade pojmu vymáhateľná pohľadávka v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka a pri výklade § 415 Občianskeho zákonníka a rozsahu prevenčnej povinnosti žalobcu. Právne otázky, ktoré súdy oboch inštancií v tomto konaní posudzovali, bývajú v právnej praxi rozhodované rozdielne, prípadne ešte riešené neboli. Preto sú dané dôvody pre dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Žalobca uplatňuje dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 CSP, lebo rozhodnutia súdov oboch inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení a súčasne vymedzil riešenie právnej otázky takto: a/ v prípade prietáhov súdneho konania, prípadne nesprávneho úradného postupu súdov zodpovedá Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky za všetky škody, ktoré účastníkovi vzniknú so stratou vymáhateľnosti pohľadávky, b/ vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je vymáhateľná pohľadávka, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté súdom či iným príslušným orgánom. V ďalšej časti dovolania žalobca zopakoval podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a následne zaujal stanovisko k právnym otázkam, pri riešení ktorých sa podľa jeho názoru súdy dopustili pochybenia, a to pokiaľ ide o možnosť žalobcu podať odporovaciu žalobu v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, možnosť žalobcu zistiť prevod nehnuteľností dlžníčkou, možnosť žalobcu požiadať o vydanie predbežného opatrenia, v otázke posúdenia nesprávneho úradného postupu súdov a pokiaľ ide o prietahy v rozhodovaní žalobcom uplatnených nárokov voči dlžníčke. Žalobca trval na tom, že nesprávnym úradným postupom súdov a prietahmi v súdnom konaní vznikla situácia, kedy mu postupom súdov bola zmarená možnosť uspokojiť svoju pohľadávku voči dlžníčke. Mal za to, že je nesporné, že v dobe konania o pohľadávkou žalobcu bola ešte dlžníčka vlastníčkou nehnuteľností, ktorých predajom by mohla byť pohľadávka žalobcu uspokojená v celom rozsahu, postupom súdov však žalobca túto možnosť stratil, jeho pohľadávka nebola uspokojená a tiež už nikdy nebude dlžníčkou pohľadávka žalobcu zaplatená. Zo všetkých uvedených dôvodov žiadal zrušiť

rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k dovolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nepodala.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava prípustnosti dovolania. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

8. Dovolateľ v posudzovanej veci vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka); môže ísť pritom tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

8.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu

otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

8.3. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

8.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacími senátmi riešená, pri jej riešení sa ale vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 v prípade dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzoval z predmetného ustanovenia, konštatoval, že dovolateľ je „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“. Obdobný záver vyjadril najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach (3 Cdo 87/2017, 4 Cdo 14/2017, 6 Cdo 185/2016, 8 Cdo 141/2017).

9. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP už najvyšší súd uviedol, že uplatnenie všetkých alebo dvoch dôvodov prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia naraz sa logicky vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Rovnako nemôže súbežne obstať argumentácia, že určitá otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená a (zároveň), že je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (pozri napríklad rozhodnutia 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 203/2016, 4 Cdo 14/2017, 3 Cdo 224/2017).

10. V danom prípade žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie právnej otázky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdov a vznikom škody žalobcovi, ktorý v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdov a prietahov v konaní stratil možnosť vymáhať svoju pohľadávku, ďalej nesprávny výklad pojmu vymáhateľná pohľadávka v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesprávny výklad prevenčnej povinnosti žalobcu v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka a rozsahu prevenčnej povinnosti. V dovolaní uvádza, že uplatňuje „dovolací dôvod podľa § 432 ods.1 CSP, lebo rozhodnutia súdov oboch inštancií spočívajú na nesprávnom právnom posúdení“.

11. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, vymedzil aj riešenie označených právnych otázok, avšak neoznačil konkrétny dovolací dôvod (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP) a ani konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých by sa dovolací súd v označených právnych otázkach odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/CSP), prípadne v ktorých otázkach sa prejavila nejednotnosť ich riešenia dovolacími senátmi (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), prípadne, ktorá z označených právnych otázok nebola dovolacím súdom riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

12. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

13. Najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.